

Kertai Csenger

A KÉPZELET REALITÁSA

Tandori Dezsőnek

Határodát körbenövi a moha,
a nedvesség átszivárog rajta.
Mindig azt gondoltam, hogy
a kettőnk között lévő vonal
az enyém,
most rá kell jönnöm, én még csak
most készülődöm belépni hozzád.

Hogy vársz-e, csak rajtad múlik,
semmi sem az enyém, csak amit
adni akarsz nekem,
ami a te helyedről ide átörökíthető.

Határod vagyok,
kevesebb, mint te,
de több, mint amit
eddig gondoltam magamról,
onnan ide nézve, csak fagyos,
kemény talajon tudok átjönni.
Beszorulni a látványba,
magamra nézve az a pillantás,
ami nem létezik:
a képzelet realitása.

Persze tudom, hogy nincs igazam.
Annak örülök, hogy neked igazad van.
Kettőnk közül mégis én vagyok valóságos,
ami nálad van, a valótlan,
biztonságos távolságra tőlem már havazik,
maholnap betakarja a határt,
és már csak emléke marad
az egykor valónak,
hogy nekem nincs igazam.

Pannon Tükör, 2019/6.